

*“If I could save time in a bottle
the first thing that I’d like to do
is to save every day
‘til eternity passes away
just to spend them with you”*

“Time in a bottle” Jim Croce

*Voor A.
27 mei 2017*

1

*"It could happen here today
and I can't wait to see your face ..."*

"Saving grace" The Cranberries

Het was een ingeving van het moment, een roekeloze daad eigenlijk (in termen van wat hij had geleerd en had beschouwd als zijnde de standaard) maar hij kon er eenvoudig weg niet aan weerstaan. Ook al had hij dit al willen doen.

Achteraf bedacht hij niet te weten wat hem toen op dit moment, op die zonnige middag in die kleine eettent overkwam.

Het was een knus restaurant met niet zo heel veel tafels.

Centraal stond een klein onthaalmeubel in donker mahoniehout met daarop wat kantoorgerief en een klein gastenboekje.

Je kon er enkel cash betalen.

Op de wit geverfde muren waren foto's opgehangen met mooie beelden van de omliggende dorpen afgewisseld met deze van bekende acteurs of musici.

Zo was op de muur achter de toonbank een foto aangebracht van Humphrey Bogart, acteur in de film "Casablanca" terwijl links bij het betreden van het pand op de muur een foto hing van een nog vrij jonge Bob Dylan.

Je zag er ook de beroemde foto van de Zwitserse fotograaf Reni Burri waarop je een sigaar rokende Ernesto Guevara kon waarnemen.

Er was die dag weinig volk en er waren dan ook meer dan genoeg vrije tafels. Zij zat aan een tafeltje voor twee in de verste hoek van het zaaltje, niet ver van de genoemde Guevara-foto, bladerend in een tijdschrift met voor haar een glas koele witte wijn, hetgeen je kon zien aan de bewaseming van het glas.

Hij groette de uitbater, een vriendelijke man van middelbare leeftijd en een mei 68 look, die de tijd niet kreeg wat ook te vragen en schreed vastberaden tot bij haar tafel.

Zijn schaduw die zich breed verspreidde over haar lectuur deed haar nieuwsgierig opkijken, bij het zien van een voor haar totaal onbekende man.

Was er in haar ogen iets van herkenning die zich accentueerde in blijde verrassing of was ze enkel door en door verbaasd daar plots zomaar uit het niets een man te zien staan voor haar tafel, die haar even aankeek recht in haar ogen en dan met een neutrale, niet onvriendelijke en ook wel een beetje onwennige blik, zonder verpinken zei: "Puis-je m'asseoir auprès de toi pour te regarder? J'aimerais la compagnie de ton soleil."

Of ze die verrassende woorden uit het lied van Kevin Ayers kende staat nergens genotuleerd maar tot zijn eigen verbazing en wellicht deze van nog veel meer anderen mochten die er bij geweest zijn leek zij zijn vrijpostige daad helemaal niet beledigend te vinden en terwijl een schitterende glimlach verscheen op haar lippen antwoordde ze rustig "Uiteraard".

2.

*"In the village where I grew up nothing seems
the same ..."*

"On the border" Al Stewart

Een tijd daarvoor had Alessandro Lodelinsart beslist zijn bestaan een andere wending te geven. Niet dat hij de eenzaamheid wilde vluchten maar hij had verkozen de plek waar hij jaren had gewoond en gewerkt achter zich te laten en nieuwe oorden op te zoeken ver genoeg van zijn verleden.

Hij verkocht zijn huis en ging op zoek naar iets anders.

Door een toeval vond hij een woning die te koop stond in een klein dorp, Rucola genaamd.

Het lag in een schilderachtige vallei die doorsneden werd door een smalle fel kronkelende rivier. Het was een klein maar knus dorp. Vanuit de hoofdweg kon je het dorpsplein bereiken via een smalle geasfalteerde baan. Links bevond zich een marmeren monument ter nagedachtenis van de oorlogsslachtoffers en rechts een groot plein met enkele banken, enkele populieren en een stokoude romaanse kerk waarvan de ramen kleine gaten vertoonden en het dak, overwoekerd door mos en groene aanslag, de sporen droeg van ouderdom.

Een rivier sneed dwars door het dorp en lag zo dicht bij de kerk dat een persoon die over enige lenigheid beschikte als het ware van op de kansel in de rivier kon duiken.

Het enige probleem zou de diepte van het water zijn geweest, althans op sommige plaatsen ervan.

Niet ver daarvandaan stond een herenhuis met een heel mooie gevel opgesmukt met diverse ornamenten waarin ooit een gerespecteerd persoon had gewoond, een statige persoonlijkheid met een streng uiterlijk en een houding die een zekere afstandelijkheid beduidde ten aanzien van alles en iedereen.

Hij had een koele blik en de aristocratische houding van mensen die om de een of andere reden – en meestal financiële – denken meer te zijn dan hun medemensen en enigszins verheven te zijn boven de morele normen en wetten.

Erg geliefd was hij dan ook niet en gewaardeerd werd hij enkel door zijns gelijken en door zij die meenden dit te moeten doen uit respect dat in feite niets anders was dan verkapte en verdoken angst.

Maar daar leek de man zich niet aan te storen.

Hij etaleerde een Siberische vriendelijkheid waarop niets kon worden afgedongen. Glimlachen was iets dat uit zijn literaire geheugen was gewist.

In de koudere dagen wanneer de herfst kantelde in de baarmoeder van de winter droeg hij een Homburg die hij bij het herkennen van een persoon die hij een goede dag waardig achtte, met een tikje van zijn wijsvinger lichtjes optilde.

Hij laveerde statig door de straatjes van Rucola de enkele keren dat hij zijn woning verliet. Want zich veel vertonen deed hij niet behalve op zondagochtend.

Dan was hij een trouwe bezoeker van de kerk voor het bijwonen van de zondagmis.

Hij was groot van gestalte en had grijs strak naar achter gekamd haar, een gezicht dat hem jonger leek te maken dan hij in werkelijkheid was. Zijn gezicht was scherp met sterk uitstekende

jukbeenderen, zijn donkere ogen spraken strengheid en gaven zijn blik een diepe kilte.

Zoals gezegd, geliefd kon je hem absoluut niet noemen maar de parochiale clerus was hem door zijn onverbiddelijke stipte aanwezigheid op zondag eerder goed gezind. Er was waarschijnlijk ook wel een pecuniar causaal verband. Hij woonde jaren in dit dorp dat anonimiteit garandeerde in een vallei die uitblonk door zijn pracht en praal omringd door een luchtig loofwoud waarin een slaperige bosuil een gevaarlose getuige was van ieders komen en gaan.

Hij kwam – waarvandaan wist niemand – op een regenachtige morgen gekenmerkt door sombere grijze wolken die als een zwaar zeil de zon versluisde en onzichtbaar maakte en hij vertrok jaren later op een schitterende namiddag in het midden van de lente gezeten in een comfortabele stoel in de tuin achter zijn woning terwijl hij las in “Sein und zeit” van M. Heidegger, zijn geliefkoosde filosoof.

3.

“There’s no real reason to be lonely ...”

“Owner of a lonely heart” Yes

Haar antwoord was op zijn zachtst uitgedrukt merkwaardig. Men zou eerder geneigd zijn te denken dat ze die meneer zonder meer wandelen zou hebben gestuurd al of niet met de daar bijhorende verwijten dat zijn manier van doen van een onbetamelijke vrijpostigheid getuigde.

En zelfs al zou men er kunnen van uitgegaan zijn dat ze positief zou reageren op dit verzoek omdat het ondanks het gewaagde aspect ervan, toch vrij origineel werd geformuleerd, de aard van het antwoord was verrassend, ook voor hem. De term “uiteraard” had immers een meer dan uitzonderlijke connotatie. Het was alsof Sylvia Tomelo op dit moment had gewacht, alsof ze verheugd was die man eindelijk te mogen ontmoeten.

Hij had zich neergezet, nog even onwennig geschuifeld over zijn stoel en zich vervolgens voorgesteld zonder meer.

Ze legde haar tijdschrift opzij en glimlachte.

En hij ook.

En zo begon hun verhaal.

4.

"Our house is a very, very, very fine house ..."

"Our house" Crosby, Stills, Nash & Young

De aankoop van het huis dat zich aan de rand van het dorp bevond met een schilderachtig uitzicht op de rivier en het er achter gelegen bos was vrij vlot, zeg maar snel, verlopen.

De woning stond reeds enige tijd te koop ingevolge het overlijden van de eigenares en de erfgenaam, haar enige zoon, die in het buitenland verbleef, had helemaal geen zin om het te behouden. Anders gezegd, hij wilde er zo snel mogelijk van af geraken.

Het was, zoals de gebruikelijke formulering luidt, bij hem liefde op het eerste zicht.

De woning stond iets hoger dan het straatniveau, beschikte over een redelijke living en open keuken die in de living was geïntegreerd, twee slaapkamers, een badkamer, een gesloten en een open veranda en een zolder.

De tuin strekte zich uit deels achter het huis waarop je een goed zicht had vanuit de keuken en deels bezijden het huis. Dat deel was vanuit de woning niet te zien.

Hij was noch te groot noch te klein, precies wat hij had gewild.

Veel onderhandelen hoefde hij overigens niet te doen. Hij deed bij de makelaar die was aangesteld om de verkoop in goede banen te leiden een bod dat een stuk lager lag dan de vraagprijs en twee dagen later kreeg hij het bericht dat de verkoper zijn bod zonder meer had aanvaard.

Achteraf bedacht hij dat hij misschien iets lager had moeten geboden hebben maar gezien de zeer goede staat waarin de woning zich bevond kon men spreken van een echte buitenkans.

Behalve een grondige schoonmaakbeurt was ze instapklaar hetgeen van de meeste in Rucola en omstreken te koop aangeboden huizen niet kon gezegd worden.

Het woningpatrimonium dateerde immers uit lang vervlogen tijden, had noodgedwongen heel wat stormen en oorlogen overleefd en had derhalve nood aan meer dan een simpele opknapbeurt.

Maar Lodelinsart had geluk. De woning die hij had gekocht was steeds in goede handen gebleven.

Toen de eigenares niet meer voldoende gezond was om ze zelf te betrekken werd ze eerst een tijd onderhouden door een ver familielid en later verhuurd tot de eigenares uiteindelijk stierf en de zoon, toen de woning opnieuw leeg kwam te staan besliste, ze te verkopen. Op die manier realiseerde hij sneller dan verwacht zijn wens om de streek te verlaten waar hij naar zijn mening noodgedwongen te lang had verbleven.

5.

*"I've got no words to describe the way
she makes me feel inside ..."*

"She is so beautiful" Mike Scott

Na de kennismaking kwam er een aangenaam gesprek op gang tussen diegene die zich als een recent bewoner van Rucola voorstelde en zij die al diverse jaren in een dorp woonde op redelijke afstand van Rucola.

Ze had vrij donker haar, donkere ogen, smalle lippen en een mooi nogal rond gezicht.

Ze had iets dat moeilijk te definiëren viel, zoiets als een meer dan natuurlijke spontaneïteit die vreemd leek aan de gewoontes van de streek waar men eerder gereserveerd vriendelijk omging met onbekenden.

Haar glimlach charmeerde en haar natuurlijke schoonheid trok aan zonder rem, zonder geplogenheid.

Ze leek bewust te zijn van haar schoonheid en spreidde een verleidelijke zelfbewustheid ten toon.

Lodelinsart zag nu pas hoe mooi ze was met die natuurlijke trekken en wulpse mond.

Hij daarentegen, had een scherp hoekig gezicht met een eerder stugge maar niet onvriendelijke blik, grijsblauwe ogen en grijzend haar dat de overgang kenmerkte van midlife naar ouder worden. Zijn uiterlijk getuigde van een zekere ernst en dat was ook logisch vermits – maar aan het begin van de kennismaking zelf wist Silvia

dit natuurlijk nog niet – hij een gewezen rechter was in civiele zaken uit een heel ander gerechtelijk district dan datgene waarvan Rucola deel uitmaakte.

Ze vond bovendien – terecht – dat hij goed was gekleed.

Hij droeg een licht gele broek met een zwarte lederen riem, een lichtblauw mozaïeken hemd en een witgrijze sjaal.

Hij vroeg twee glazen wijn als aperitief in afwachting van hun bestelling.

Ze ledigde haar glas en zette het gesprek verder.

De ober bracht de wijn en de menukaart en de tijd gleed verder.

En op die manier verzeilde hun verhaal definitief in de startblokken van de geschiedenis.

6.

*"I am sailing, I am sailing, home again,
cross the sea I am sailing, stormy waters,
to be near you, to be free ..."*

"Sailing" Rod Stewart

Hij ondertekende de authentieke akte toen de agoniserende lente in volle glorie verdween in de richting van de zomer.

De zoon van de vroegere eigenares kwam niet opdagen. Hij had de notaris, een er stringent uitziende maar vriendelijke blondine van middelbare leeftijd, volmacht gegeven om de ondertekening in zijn plaats te verrichten.

De ceremonie – zoals hij het placht te noemen – verliep vlekkeloos.

Mevrouw de notaris las de akte voor en Alessandro knikte en tekende. Kort erna nam hij zijn intrek in de alleenstaande woning aan de rand van het pittoreske, rustige en op het randje van het monotone Rucola.

De zon glinsterde die dag op het kristalheldere water van de rivier die het dorp zo uniek maakte en de uitverkorene biotoop was van ijsvogels, de fuut en de geoorde fuut, sternen en andere watervogels.

Nauwelijks een dag later zag hij vanuit de keuken een purperreiger neerdalen.

Hij huppelde wat rond in de tuin, op en neer bewegend met zijn kop, alsof hij iets zocht of iets miste. Hij draaide rond op een eerder onnatuurlijke manier, ging op en af over dezelfde plek terwijl

Alessandro zich afvroeg wat hij daar kwam doen. Zijn geliefkoosde prooien waren in die tuin niet te vinden. Het nam enige tijd in beslag en hij bleef verrast en gefascineerd toekijken.

En dan plots, even snel en vreemd als hij was gekomen verdween hij klapwiekend in de richting van de rivier.

Dit voorval gaf hem het idee om een riante vijver aan te leggen op de plek waar de reiger was neergestreken. Hier en daar stonden er wat fruitbomen omheen en een ervan, een pruimelaar, leek geknipt om de toekomstige vijver te omzomen.

Hij vond het idee zo leuk dat hij er geen gras over liet groeien en onmiddellijk aan de slag ging. Hij nam pen en papier en zette zich aan de vaste keukentafel. Hij tekende een plan uit, met diverse begroeiingen rond de vijver en legde een tijdpad aan, zodanig dat de vijver bij het binnentreden van de eerste signalen van de herfst zeker volledig klaar zou zijn.

De dagen daarna bracht hij eerst het huis in orde, pakte alles uit, en zette de diverse meubelen in elkaar.

7.

*“And when you wake up, it’s a new morning.
The sun is shining, it’s a new morning ...”*

“Baker Street” Gerry Rafferty

Het zonlicht viel in lichte tedervolle plekken op het tafeltje waaraan ze zaten.

Kringen, zich in de ether wringende, stofdeeltjes speelden melancholische kwartrijnen in de ijle lucht.

Hij vond haar bijzonder mooi.

Rond haar lippen speelde een dartele glimlach die trippelend zachte signalen uitzond.

Ze droeg een kleurrijke, diep uitgesneden jurk die perfect paste bij haar licht gebruinde huid en de kleur van haar loshangende haar.

Ze droeg noch ringen noch armbanden, alleen – een klein beetje opvallend – een sober halssnoer dat ontworpen leek te zijn voor haar sierlijke hals.

Ze bestelden beiden een stoofschotel van kalfsvlees, aardappelen en een assortiment groenten en een fles Merlot, een niet onaardige rode wijn.

“Waarom ben je hier eigenlijk komen wonen?” vroeg ze terwijl ze smaakvol nipte aan haar glas wijn.

“Ik was rechter in een ander district op pakweg 600 km van hier. Toen ik met pensioen ging zocht ik iets om aan de drukte en het verleden te ontsnappen. Het was iets dat ik lang tevoren had

gepland. Toevallig vond ik in de streekkrant de aankondiging van de verkoop van het huis in Rucola”.

Ze keek hem even aan.

“Uw verleden?”

“Daarmee bedoel ik vooral het feit dat ik door mijn beroep vastzat in een bepaald deel van het land. “

“Je was rechter?”

“Ja, in burgerlijke zaken. Echtscheidingen, aanslepende erfeniskwesties, beroep tegen vonnissen van de vrederechter, allerlei problemen rond contracten en nog veel meer.”

“Och” zei ze. “Lastige job”.

Haar gezicht leek iets ernstiger dan kort ervoor, wellicht omdat ze aandachtig luisterde. Maar hij ging er aan voorbij. Hij genoot van haar gezelschap en prees zichzelf voor zijn gedurfde introductie die hem een ongelooflijk gevoel van zelfverzekerdheid had bezorgd.

“Niet steeds de meest leuke job maar wel interessant door de veelheid aan te behandelen problemen, in tegenstelling tot bijvoorbeeld strafzaken.

“En wat deed je daar buiten?”

“Als ik tijd had en die had ik al te weinig probeerde ik wat te lezen.”

Hij draaide het gesprek om.

“En jij, wat houdt jou vooral bezig?”

Ze keek hem even aan met een glimlach die dartel speelde rond haar lippen.

“Ik werk in een bibliotheek waaruit je kunt afleiden dat ik graag lees. Ik hou ook heel veel van muziek.”

“Welk soort?” vroeg hij nieuwsgierig.

“Muziek met inhoud, met karakter en met de neiging te doen nadenken.”

“Waw, dit is origineel uitgedrukt. Maar veel weet ik daar niet mee.”

“Klopt maar dat is voor later” zei ze op samenzweerderige toon.

“Komt er dan een later?” zei hij vol verwachting.

Rond haar mond was er zoiets van een verrassing te bespeuren. Ze was net een smalle sintelweg die draaide en kronkelde tussen heesters en struiken zonder dat je door de vele bochten kon zien wat er ging komen.

Van zijn kant leken zijn ogen licht te blinken – het was haar niet ontgaan – ze spraken een taal, stuurden signalen die geen uitleg behoefden.

Ze knikte, breed glimlachend.

8.

*“After a hard day’s work I guarantee there just
isn’t anywhere better to be
If you’re unable to find good company ...”*

“Hard Rock Café” Carole King

Hij had zich vrij snel thuis gevoeld in zijn nieuwe woning en had alles grondig gereinigd, nog voor de verhuis plaats had gevonden.

De living met de daarin gebouwde open keuken genoot van bijzonder veel lichtinval en de buurt was ontzettend rustig want behoudens een verre buur of een zeldzame, verdwaalde toerist of de postbode die zijn ronde verzorgde zag je weinig of nauwelijks beweging.

En de rust was precies datgene dat hij had gezocht. Hij wilde boeken verslinden en muziek beluisteren zonder iemand te storen of gestoord te worden.

Hij las in die dagen “Het woud der verwachting”, een historische roman over Charles d’Orleans van de Nederlandse schrijfster Hella S. Haasse. Het nam veel van zijn tijd in beslag want het was een opulent boek.

Het was een paar dagen daarna dat hij Silvia Tomelo ontmoette in de kleine eettent die hij heel toevallig had ontdekt.

Hij had de bus genomen in een willekeurige richting teneinde een stuk van de aanliggende omgeving te kunnen waarnemen.

Rucola was omgeven door meerdere redelijk ver van elkaar verwijderde dorpen van dezelfde stijl.

Toen de bus het eerste dorp binnenreed en stopte aan de bushalte, centraal in het dorp, zag hij aan de overkant de kleine eettent met als naam "De slaperige bosuil". Het zag er klein en knusjes uit en hij voelde zich hongerig. De naam was aangebracht in rode letters op een geel bord. Het kwam hem voor dat alleen nog de hamer en de sikkkel ontbrak. Hij besloot er een bezoekje te brengen. Hij verliet snel de bus en stak de straat over.

Naast de ingangsdeur stond een bord met de suggestie van de dag. Toen hij het bord wilde lezen zag hij haar zitten in de verste hoek. Hij bleef een hele tijd, ongezien, kijken in haar richting, aarzelde meerdere malen maar stapte toen plots heel resoluut en weloverwogen naar binnen met het gekende gevolg en vervolg.

9.

*“Che belle scene di lei che viene
Da luna piene e si gongola ...”*

“Blu” Zucchero

Hun gesprek was als een zachte rivier die stromend zijn weg zoekt doorheen het landschap, klaterend in de vreemde stilte van duizenden geluiden en daarboven de koperen bol van de zon die het water deed glinsteren terwijl het zich slingerde tussen stenen, rotsen en gewassen.

De rust die het gesprek uitstraalde was zo natuurlijk dat hij niet leek te behoren tot de actualiteit van het leven.

“Wat doe je behoudens lezen en muziek beluisteren, zoal met al die tijd waarover een gepensioneerde toch moet beschikken?”

“Ik ben van plan een vijver aan te leggen.”

“En wie bracht je op dat idee?”

“Vindt je het een leuk idee?”

“Absoluut” zei ze glunderend.

“Een purperreiger.”

Ze pikte niet onmiddellijk de draad op en keek hem vragend aan.

“Een purperreiger gaf mij de inspiratie” benadrukte hij.

“Och, wat grappig. Waarom een purperreiger?”

“Een paar dagen geleden dook er een op in de tuin. Hij slenterde wat rond en terwijl ik er naar keek kreeg ik dat idee.”

“Merkwaardig.”

“Die vijver?”

“Nee” lachte ze “die reiger. Een purperreiger zie je niet vaak in een tuin. Hij houdt van moerasachtige biotopen.”

“Och dat wist ik niet.”

“En waar bevindt zich uw woning ... als ik dit vragen mag?”

Hij keek haar glimlachend aan maar hij ging niet in op de kleine alluderende annotatie waarmee ze haar zin had afgesloten.

Hij legde het uit. Bij het binnenrijden van het dorp komende vanuit het zuiden was het de eerste, geïsoleerde woning op de linkerkant.

“Er is een tuin achteraan de woning en ook een stuk tuin naast het huis.”

Ze keek weer wat ernstiger hoewel dit nauwelijks te zien was. Maar ook nu ontging het hem.

“En waar zul je hem uitgraven? Heb je daaraan al gedacht?”

“Ja hoor, in het deel achter de woning, dan zie ik hem vanuit mijn keuken.”

De ernst in haar blik verslaptte. Maar hij zag alleen het licht en de volheid van haar ogen, de aanwezigheid van haar zon die hij zo mooi bij zijn verwelkoming had geciteerd.

“Ik kan hem ook aanleggen in het stuk tuin aan de zijkant van het huis maar daar zou ik hem minder zien en dat zou ik spijtig vinden.”

“Je wil genieten van het uitzicht?”

Het kwam over als een verrassing door de dubbelzinnigheid van de uitdrukking en hij moest even lachen waardoor de natuurlijke stugheid van zijn gezicht wegsmolte.

“Uiteraard” zei hij onomwonden.

10.

*"I see trees of green, red roses too
I see them bloom for me and you ..."*

"What a wonderful world" Louis Armstrong

Twee dagen later ramde hij de eerste spade in de grond.

De zon stond als een enorme koperen bol pal in de lucht en warmde alles op in snel tempo. In de pruimelaar hing een delicaat gespannen web waarin een jonge kruisspin een door de warmte verlamde vlieg had gevangen. Ze keek kalm en sluw toe hoe haar prooi zich in alle bochten wrong op weg naar een verhoopte vrijheid die verloren ging in het kluwen van het spinrag dat, hoe meer ze bewoog, hoe meer het haar vastklemde in bewegingsloosheid.

Hij had de vijver meticuleus uitgetekend op een vel papier en markeringen aangebracht in de grond met stukjes hout die hij had bijeen gesprokkeld achteraan de tuin.

Hij diende eerst de graszoden te verwijderen hetgeen een veel zwaardere klus bleek dan hij vooraf had ingeschat.

Bovendien wist hij niet goed wat er mee aan te vangen. In zijn conceptie voorzag hij een redelijk grote vijver hetgeen hem met ettelijke vierkante meter graszoden zou opzadelen.

Hij moest toegeven dat hij daar met een probleem zat en dat het van naïviteit getuigde daar niet aan te hebben gedacht.

Hij keek even rond in de tuin en opteerde er voor de graszoden op een hoopje te gooien in een hoek van de tuin. Erg inventief was dit

plan niet om nog niet te spreken over het esthetisch aspect ervan maar hij had weinig alternatieven.

Toen hij de eerste kruiwagen met graszoden had gevuld stopte een lichte bestelwagen ter hoogte van zijn woning.

Een fors gebouwde man van zijn leeftijd stapte uit.

Hij droeg een grijze overall die dringend een schoonmaakbeurt behoefde en grote zwarte laarzen.

Zijn hoofd was bedekt met een, er smoezelig uitziende pet die haar beste tijd leek te hebben gekend. Hij had een eerder nors uitzicht, zware wenkbrauwen en een rond, sterk door couperose aangetast gezicht.

Hij stapte tot aan de rand van het erf en zei "hallo". Alessandro staakte het spitten en keek in zijn richting.

"Goedemorgen" zei de man op vriendelijke toon die ietwat contrasteerde met zijn eerder norske blik.

"Mijn naam is Raoul. Ik ben de eigenaar van de hoeve iets verderop. Ik kwam toevallig langs en dacht eraan even kennis te maken met onze nieuwe buurman."

"Aangenaam. Ik ben Alessandro."

"Hoe bevalt het je hier?"

"Prima".

Alessandro was ietwat overweldigd door dit onverwachte bezoek. Zijn antwoorden waren dan ook wat kort en zakelijk maar dit scheen de genaamde Raoul niet te deren.

"Druk aan het werk zie ik".

Alessandro knikte.

“Ik leg een vijver aan.”

“Een vijver? Dat is geen slecht idee. Maar let op voor reigers. Ze zijn verzot op vissen.”

“Dat is inderdaad een risico, maar dat neem ik er graag bij. Het was overigens een purperreiger die mij op het idee bracht.”

“Ach bon, heb je hier een purperreiger gezien? Dat lijkt haast uitgesloten. Ben je zeker dat je je niet vergist?”

“Helemaal niet. Het was absoluut zeker een purperreiger.”

“Het is een prachtig beest. Men ziet het hier echter niet zo vaak. Meestal zijn het blauwe reigers die hier rondkuieren.”

“Ik weet niet goed wat te beginnen met al die graszoden” veranderde Alessandro de richting van het gesprek.

“Gooi ze maar op een van mij weiden”, hij wees in de richting van de weide die aan de overkant van de straat lag, “zie je dat poortje daar?”

Alessandro knikte.

“Het is nooit op slot. Je kunt er door met de kruitwagen. Deponeer ze daar maar ergens.”

“Dat is bijzonder vriendelijk.”

“Graag gedaan. We zijn er om mekaar te helpen.”

“Het is hier overigens erg rustig. Er gebeurt hier ongetwijfeld wel nooit iets ophefmakends.”

Raoul fronste nu zijn wenkbrauwen.

“Het is maar hoe je het ziet” zei hij.

Maar vooraleer hij verder kon gaan kreeg hij een bericht op de semafoon die blijkbaar in een zakje van zijn werkpak stak. Hij nam hem eruit en keek naar de display.

“Mijn vrouw” zei hij “ik moet er dringend vandoor. Tot nog eens.”

Hij groette Alessandro, stapte in zijn wagen en reed weg.

Alessandro bleef hem nog even nakijken.

Hij had de frons van zijn wenkbrauwen gezien. Hij had gewild dat hij duidelijker was geweest. Jammer van die oproep.

- Hij leek te willen insinueren dat er hier toch af en toe iets gebeurt. Of gebeurd is – dacht hij. - Tenzij hij indruk wilde maken. Dit dorp is zo dood als een pier. -

Hij bleef er echter niet bij stilstaan.

Hij nam de gevulde kruiwagen en reed ermee tot in de weide.

Het gesprek met Raoul deed hem denken aan een lied van Adèle, Piet en Leen. En terwijl hij de graszoden uit de kruiwagen liet glijden zong hij uit volle borst “Eh, we benne op de wereld om mekaar om mekaar om mekaar om mekaar te helpen, nietwaar?”

11.

“And in the morning when you fill my eyes ...”

“Fill my eyes” Cat Stevens

“Hoe vorderen de graafwerken?”

Ze zaten opnieuw in “De slaperige bosuil” waar ze elkaar de eerste maal hadden ontmoet door een toevallige bocht van hun karma.

Er was iets meer volk dan die keer maar het tafeltje bleek leeg en ze hadden er zich onmiddellijk genesteld.

Het was een proces dat zich langzaam in gang had gezet alsof de weg die ze zouden volgen reeds was uitgestippeld maar hij bleef voorzichtig, temperde zijn gevoelens en vermeed zijn hart op hol te zien slaan.

Hij had immers niet gedacht dat hem dat – na een zeer lange periode van solitair zijn – nog kon overkomen. Daarom behoedde hij zich voor euforie en bleef hij voorzichtig in de benadering. Hij wilde vooral niet te snel gaan.

“Vrij goed. Ik moet eerst de graszoden verwijderen over een toch vrij grote oppervlakte. Dat vergt tijd en het is bovendien redelijk lastig en belastend voor mijn rug omdat je de ganse tijd gebogen moet staan.”

“Wat gaan we bestellen?” veranderde ze de richting van het gesprek.

Ze deed dit vaak en graag. Terwijl ze sprak woelde ze vaak met haar linkerhand in haar losliggende lange kastanjebruine haren.

“Nemen we de dagschotel?”

“Pasta met scampi’s? Goed idee.”

“En welke wijn?”

“Een Chablis graag. Het is mijn favoriete witte wijn.”

“Zo zal geschieden” zei hij breed lachend.

Hij wenkte de ober, een sympathieke jonge man met een scherp, hoekig gezicht, lange zwarte haren en een donkere baard, en bestelde.

“Die ober heeft iets weg van Cat Stevens” zei hij.

“Vind ik ook. Dat is een compliment want het is een van mijn favoriete singer-songwriters.”

“Waardevolle smaak.”

Ze glimlachte. Haar lach was aanstekelijk. Hij had iets van blijdschap en weemoed, versmolten tot iets ondefinieerbaars. Iets teers, fragiels maar tezelfdertijd opgewekt, “open to the world, open to spirit” zoals Mike Scott zingt.

“En om terug te keren op jouw vijverproject. Vertel eens verder.”

“Ik zit natuurlijk opgezadeld met al die graszoden en dacht ze ergens in een hoek van de tuin te gooien.”

“Maar dat vond je maar niks.”

“Eigenlijk niet neen, maar ik had weinig keuze bij gebrek aan alternatief. Maar toen kwam er plots een oplossing uit de lucht gevallen.”

Ze keek hem benieuwd aan.

“Net toen ik een eerste kruiwagen had gevuld kwam er een meneer met mij kennismaken die zich voorstelde als Raoul.”

“Een buurman?”

“Niet direct maar toch nabij. Hij is blijkbaar de eigenaar van een hoeve die zich op een steenworp bevindt van mijn woning. De wei-de aan de overkant van de straat behoort hem ook toe en hij stelde onomwonden voor mijn graszoden daar te deponeren.”

“Amaai, dat is fijn.”

“Je zegt het. De vijver is redelijk groot uitgetekend en ik zou hem graag op die manier realiseren. Nu ik die graszoden bij hem kwijt kan zal dat geen probleem zijn.”

“En de uitgegraven aarde?”

“Die gooi ik aan een zijde van de vijver. Dat zal een soort talud vormen dat ik zal laten overgroeien met planten vooral met anjers.”

“Goed bedacht.”

De ober bracht de wijn en hij liet Sylvia proeven.

“Mmm prima. Goed gekoeld. Schenk maar in” zei ze met een stralende glimlach tot de ober.

Ze klonken.

“Vriendelijke man die Raoul” zei ze nippend aan haar wijn.

“Ja maar toch vond ik iets raars in zijn manier van praten.”

“Hoe bedoel je?”